

บทคัดย่อ

งานวิจัยเรื่อง “ นัยยะแห่งศีลและสมาธิที่สะท้อนผ่านตัวละคร “ตือโป๊ยก่าย” และ “ซัวเจ๋ง” ในวรรณกรรมเรื่องไซอิ๋ว ” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะและบทบาทของตัวละครสำคัญที่ชื่อว่า ตือโป๊ยก่ายและซัวเจ๋ง รวมทั้งศึกษานัยยะของศีลและสมาธิของตัวละครทั้งสอง

ผลการศึกษาพบว่า ตัวละครทั้งสองที่ชื่อว่าตือโป๊ยก่ายและซัวเจ๋งเป็นตัวละครเอกที่มีบทบาทสำคัญเป็นอย่างมากในวรรณกรรมเรื่องไซอิ๋ว ตือโป๊ยก่ายคือตัวละครที่มีความเป็นสี่เท้า มีลักษณะของความเป็นมนุษย์อยู่มาก แต่เดิมนั้นตือโป๊ยก่ายเป็นเทพที่อยู่บนสวรรค์แต่ได้กระทำความผิดจึงถูกลงโทษให้กลายเป็นปีศาจแต่เมื่อพบกับคณะเดินทางของพระถังซัมจั๋ง จึงคิดกลับตัวกลับใจแต่ในช่วงแรกของการเดินทางก็ยังไม่สามารถยับยั้งชั่งใจ ยังคงประพฤติดูอยู่อย่างสม่าเสมอ อย่างไรก็ตามในช่วงเวลาต่อมา ตือโป๊ยก่ายก็เริ่มมีพฤติกรรมที่ดีขึ้น แสดงถึงพัฒนาการด้านลักษณะนิสัยที่ดีขึ้นอย่างชัดเจน ในส่วนของซัวเจ๋งเองแต่เดิมาก็อยู่บนสวรรค์ แต่แอบลงมาเล่นน้ำทำให้ถูกสาปกลายเป็นพรายน้ำ เคยคิดจะจับพระถังซัมจั๋งกินแต่เมื่อรู้ว่าพระถังซัมจั๋งกำลังเดินทาง ไปชมพูทวีปเพื่ออัญเชิญพระไตรปิฎกจึงขอให้พระถังซัมจั๋งบวชให้ บทบาทของซัวเจ๋งในเรื่องวรรณกรรมอาจจะไม่ปรากฏเด่นชัดเท่ากับตือโป๊ยก่าย อย่างไรก็ตามหากการเดินทางครั้งนี้ไม่มีตัวละครที่ชื่อว่าซัวเจ๋ง การเดินทางก็อาจจะไม่ประสบความสำเร็จก็เป็นได้ เนื่องจากซัวเจ๋งเป็นตัวละครที่มีบทบาทสำคัญในการช่วยเหลือเกื้อกูลตือโป๊ยก่ายและหังเจีย ตือโป๊ยก่ายเป็นตัวแทนของศีล ส่วนซัวเจ๋งก็เป็นตัวแทนของสมาธิ หากผู้ใดที่มีความมุ่งมั่นที่จะดำรงศีลแต่ขาดสมาธิแล้วนั้น การดำรงศีลก็อาจจะประสบความสำเร็จได้

๑. ข้อบทความวิจัย “นัยยะแห่งศีลและสมาธิที่สะท้อนผ่านตัวละคร “คือ โป๊ยก่าย” และ “ซัวเจ๋ง” ในวรรณกรรมเรื่อง “ไซอิ๋ว”

๒. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ศาสนามีความเกี่ยวข้องกับสังคมมาเป็นเวลาช้านาน รวมถึงเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจของมนุษย์ หล่อหลอมให้มนุษย์รู้จักผิดชอบชั่วดีสร้างสรรค์สิ่งดีงามให้เกิดขึ้นในสังคม แต่ในปัจจุบันคนมักให้ความสำคัญกับศาสนาน้อยลง เนื่องจากคนและศาสนากำลังห่างกันออกไปทุกขณะด้วยเหตุแห่งความเป็นนามธรรมของศาสนา ในขณะที่สังคมมีความเจริญทางรูปธรรม การเปลี่ยนแปลงในสิ่งที่เห็นได้ชัดย่อมทำให้เกิดความเข้าใจง่ายกว่าเรื่องของศาสนา (ชาอุ วงศ์สัตยพนธ์ 2550 : 19) ดังนั้นเมื่อคนในสังคมขาดความเข้าใจและความศรัทธาในหลักคำสอนทางศาสนาจึงเป็นเหตุให้เกิดการกระทำสิ่งต่างๆที่ไม่ดี ไซอิ๋วเป็นวรรณคดีที่มีคุณค่ามากเรื่องหนึ่งของจีน จัดได้ว่าเป็นสุดยอดวรรณกรรม 1 ใน 4 เรื่องของจีนซึ่งได้แก่สามก๊ก ซ้องกั๋งความรักในหอแดงและไซอิ๋ว อีกทั้งยังเป็นวรรณกรรมที่สอดแทรกคำสอนทางพระพุทธศาสนาผ่านการดำเนินเรื่องและตัวละครเอกต่างๆโดยกล่าวถึงการเดินทางของพระถังซัมจั๋ง (ซันติ) และศิษย์ 3 คน คือ หงเจี๋ย (ปัญญา) โป๊ยก่าย (ศีล) ซัวเจ๋ง (สมาธิ) และม้าอีก 1 ตัว (วิริยะ) มีภารกิจต้องเดินทางไปอัญเชิญพระไตรปิฎกจากพระพุทธเจ้าที่ชมพูทวีป เพื่อนำธรรมะมาเผยแผ่ให้ผู้คนพ้นจากความทุกข์ ระหว่างทางต้องผ่านเคราะห์กรรมอุปสรรคตลอดทาง ต้องเจอกับปีศาจ (กิเลส) มากมาย

การจะกระทำความดีให้บรรลุผลสำเร็จได้นั้นต้องประกอบไปด้วยศีล สมาธิและปัญญาองค์ประกอบทั้งสามส่วนนี้แม้ว่าจะมีความคล้ายคลึงเกิดขึ้นขณะเดียวกัน แต่ก็มีหน้าที่ต่างกัน เป็นคนละส่วนกัน ทั้งนี้ก็เพื่ออุดหนุนกัน เจริญเป็นทางแห่งการบรรลุธรรมในพระพุทธศาสนาโดยศีลมีหน้าที่ทำลายกิเลสอย่างหยาบที่แสดงออกทางกาย วาจา ได้แก่ การพูดปด ประพฤติผิดในกามสมาธิมีหน้าที่ทำลายกิเลสอย่างกลาง ได้แก่ ความคิดฟุ้งซ่าน ส่วนปัญญามีหน้าที่ทำลายกิเลสอย่างละเอียดความรักความชังที่เกิดจากรูป รส กลิ่น เสียงที่แฝงและสามารถปิดบังซ่อนเร้นความจริงต่าง ๆมิให้เราเห็นได้ คอยกั้นจิตมิให้บรรลุถึงความสุขอันบริสุทธิ์และสถาพรได้เป็นต้น หากขาดสิ่งใดสิ่งหนึ่งไปนั้นการทำความดี การเอาชนะกิเลสก็มิอาจบรรลุผลสำเร็จได้ดังการเดินทางไปอัญเชิญพระไตรปิฎก(พระมหาแสวง โชติปาโล 2536 : 79) ด้วยเหตุนี้งานวิจัยฉบับนี้จึงเลือกวิเคราะห์นัยยะ

ของศีลและสมาธิผ่านตัวละครที่ชื่อ ตือ โป๊ยก่ายและซัวเจ๋งถ้าพินิจให้ดีจะเห็นว่าตือ โป๊ยก่าย และซัวเจ๋งมักไปช่วยก่อน ตามด้วยซุนหงอกจงปราบมารได้ นั่นหมายถึงศีล สมาธิเป็นฐานของ ปัญญา (อุ้งเชิงเถิน 2552: 32)นอกจากนี้ยังวิเคราะห์ตัวละครตือ โป๊ยก่าย ในแง่ของศีลในความเป็น มนุษย์เนื่องจากจะเห็นได้ว่าตือ โป๊ยก่ายเองมีหัวหมูและร่างกายเป็นมนุษย์ ลักษณะส่วนหนึ่งของ มนุษย์นั้นประกอบไปด้วยการมีศีล สติ สัมปชัญญะอย่างไรก็ตามมนุษย์ก็มีด้านความไม่ดีเช่นรัก โลภ โกรธ หลงอยู่เป็นต้น ทั้งนี้ศีลเองก็เหมือนเป็นกรอบที่ทำให้มนุษย์รู้สึกถึงผิด ชอบ ชั่วดี เกรง กลัวที่จะทำความไม่ดีทั้งปวง นอกจากนี้การปรากฏกายของตือ โป๊ยก่ายในวรรณกรรมมักจะออกมา กับซัวเจ๋ง (สมาธิ) ที่ถือได้ว่าเป็นศิษย์น้องที่สนิท อาจเปรียบได้ว่าการจะบรรลุศีลได้นั้นต้องมากู้กับ สติและสมาธิเสมอผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษานัยยะแห่งศีลและสมาธิที่สะท้อนผ่านลักษณะและ บทบาทของตัวละคร “ตือ โป๊ยก่าย” และ “ซัวเจ๋ง” ในวรรณกรรมเรื่องไซอิ๋ว

๓.วัตถุประสงค์

- ๑.เพื่อศึกษานัยยะแห่งศีลและสมาธิที่สะท้อนผ่านตัวละครที่มีชื่อว่า “ตือ โป๊ยก่าย” และ “ซัวเจ๋ง” ใน วรรณกรรมเรื่องไซอิ๋ว
- ๒.เพื่อศึกษาวิเคราะห์ลักษณะและบทบาทของตัวละครเอกที่มีชื่อว่า “ตือ โป๊ยก่าย” และ “ซัวเจ๋ง”

๔.ขอบเขตการศึกษา

บทความวิจัยนี้มุ่งเน้นการวิเคราะห์ตัวละครที่มีชื่อว่า ตือ โป๊ยก่ายและซัวเจ๋งในวรรณกรรม เรื่องไซอิ๋ว

๕.วิธีดำเนินการวิจัย

- ๑.ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวรรณกรรมเรื่องไซอิ๋ว
- ๒.ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำสอนทางพุทธศาสนา
- ๓.ศึกษาวรรณกรรมเรื่องไซอิ๋ว
- ๔.วิเคราะห์ตัวละครชื่อ “ตือ โป๊ยก่าย” และ “ซัวเจ๋ง”
- ๕.เรียบเรียงผลการศึกษาในรูปแบบของบทความวิจัย

๖.ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

๑.เข้าใจนัยยะแห่งศีลและสมาธิที่สะท้อนผ่านตัวละครที่มีชื่อว่า “ตือ โป๊ยกาย” และ “ซัวเจ๋ง”

๒.เข้าใจหลักคำสอนทางพระพุทธศาสนาผ่านมุมมองตัวละครเอกของเรื่อง

๗.เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กฤษกร (2550)ได้กล่าวถึงการวิเคราะห์ตัวละครไว้ว่าการวิเคราะห์บทบาทและลักษณะนิสัยของตัวละคร ตามหลักทฤษฎีนั้นมี 3 ประเด็นหลักดังนี้คือ

1). **Appearance** คือรูปร่างภายนอกของตัวละคร เช่น สววย หล่อ พิการ ตัวดำ ขาว ผมหยิก แขนยาว ขาสั้น รวมไปถึงลักษณะการแต่งตัวของตัว

2). **Background** คือภูมิหลังของตัวละคร เช่น ตัวละครที่มีนิสัยเห็นแก่ตัว มักจะมาจากครอบครัวที่แตกแยก หรือครอบครัวที่มีความยากจนทำให้เป็นคนอยากมีอยากได้

3). **Point of View** คือมุมมอง ทศนคติของตัวละคร จากผู้เขียนที่ต้องการสื่อให้กับผู้อ่านได้รับรู้ไปในทิศทางเดียวกัน

บทบาทและลักษณะตัวละครในแต่ละเรื่องจึงมีความต่างกัน ตัวละครบางตัวแม้เกิดในสังคมเดียวกันหรือครอบครัวเดียวกันก็ยังมี ความแตกต่างกันทางด้านความคิด วาจา รวมถึงการปฏิบัติตัวเป็นต้น

Thailand Animation Contest (2558)ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของตัวละครไว้ว่า ตัวละคร (Character) คือบุคคลที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับเรื่องราวในเรื่องเล่า หรือหมายถึงบุคลิกลักษณะของตัวละคร ไม่ว่าจะป็นรูปร่างหน้าตา รวมถึงนิสัยใจคอแบ่งลักษณะตัวละครตามความสำคัญดังนี้

1. ตัวละครหลัก (Major Character) – ตัวละครที่บทบาทสำคัญต่อเรื่อง อาจจะนิสัยดีหรือร้ายก็ได้
2. ตัวละครรอง (Minor Character) – ตัวละครที่มีบทบาทไม่มากหรือมีบทบาททางใดทางเดียว
3. ตัวละครขัดแย้ง (Antagonist)– ตัวละครที่ทำให้ตัวละครหลักไม่สมประสงค์หรือเกิดปัญหาซึ่งตัวละครหลักต้องเอาชนะให้ได้

ชาญ วงศ์สัตยพนธ์ (2550) ได้กล่าวถึงเนื้อเรื่องในวรรณกรรมเรื่อง ไซอิ๋วต่างๆ ไว้ดังนี้

ตอน “ศีลที่เกิดจากปัญญา” วันหนึ่งจวนจะใกล้ค่ำแล้ว หังเจียจูงม้าพระถังซัมจั๋งนั่งอยู่บนหลังม้า คิดว่าต้องหาที่พักสำหรับคืนนี้ ครั้นเห็นหมู่บ้านเก่าเล่า บ้านหลังหนึ่งเจ้าของบ้านชื่อเกาท้ายกง มีลูกสาว 3 คน คนโตชื่อ ก๊วยไม้มหอม (จุลศีล) คนกลางชื่อ ก๊วยไม้มหยก (มัชฌิมศีล) และคนสุดท้องชื่อ ก๊วยไม้มเงิน (มหาศีล) ในเวลานั้น ทั้งบ้านได้รับความทุกข์โศกด้วยปีศาจหมูตนหนึ่ง เข้าข่มขืนชำเราก๊วยไม้มเงิน ใช้หอมฝัดมาขับไล่ก็ไม่สามารรถไล่ได้เพราะปีศาจมีฤทธิ์มาก ปีศาจหมูตนนี้ชื่อ ตือหงอเหงง (ทุศีล) เป็นปีศาจมีอิทธิฤทธิ์มาก มีอาวุธวิเศษคือ คราดเก้าซี่ (สังฆคุณ 9) เมื่อทราบเรื่องหังเจียก็ขันอาสาที่จะปราบปีศาจตนนี้ให้ โดยปลอมกายเป็นนางจู้ยี่ลั่น (ก๊วยไม้มเงิน) เมื่อปีศาจหมูมาถึงห้องนอนตรงเข้าปลุกปล้ำทันที นางจู้ยี่ลั่น (หังเจียแปลงกาย) ทำทีเป็นคืนรนพักหนึ่งแล้วแปลงกายกลับเป็นหังเจีย สู้รบกัน หังเจียเห็นว่าปีศาจตนนี้มีความสามารถมาก จึงสู้กันไปพุดจาไถ่ถามกันไป ตือหงอเหงงทราบว่าหังเจียคือศิษย์ของพระถังซัมจั๋ง ผู้ที่จะไปอาราธนาพระไตรปิฎกที่ไซทิจึงเข้าถวายนับและนับถือหังเจียเป็นที่ พร้อมขอติดตามไปไซทิด้วย พระถังซัมจั๋งตั้งชื่อให้ใหม่ว่า “ตือโป๊ยก่าย” (มิจฉาศิล) ทั้งคณะต่างเปลี่ยนรองเท้าใหม่แล้วอำลาเกาท้ายกงออกเดินทางจากหมู่บ้านเก่าแล้วบ่ายหน้าสู่ไซทิ

ตอน “อนันตริกะสมาธิที่เกิดจากปัญญา” ฤดูแล้งต้นเวลาจวนค่ำ อาจารย์และศิษย์ทั้งสองบรรลุดึงฝั้งแม่น้ำหลิวซัวฮ้อ ซึ่งเห็นฝั้งตรงข้ามไกลสุดสายตาของพระถังซัมจั๋งและตือโป๊ยก่าย แต่ไม่เกินทัศนวิสัยของหังเจีย ขณะที่กำลังริรอว่าจะข้ามน้ำอย่างไร ปีศาจมังกร (ซัวหงอเจ้ง-สมาธิ) ก็โผล่พรวดขึ้นมาจะจับพระถังซัมจั๋ง (ขันติ - ความอดทนเพื่อบรรลุสิ่งดีงาม) กินเป็นอาหาร หังเจียและตือโป๊ยก่ายเข้าร่วมปีศาจ ทำให้ปีศาจตกใจจนกระโดดหนีลงน้ำไป ตือโป๊ยก่ายตามลงไปรบแล้วล่อขึ้นมาบนบก ยังไม่ทันขึ้นมาเหนือน้ำ หังเจียใจร้อนเข้าตีด้วยกระบอง ปีศาจจึงมุดกลับลงไปกบดานอยู่ใต้น้ำ หังเจียจนปัญญาคิดว่าหากไม่สามารถปราบปีศาจตนนี้ได้ ก็คงไม่สามารถข้ามแม่น้ำหลิวซัวฮ้อได้ หังเจียจึงตีลังกาไปถึงสำนักเขาน้ำไต้เล่าความให้พระโพธิสัตว์กวนอิมฟัง กวนอิมโพธิสัตว์ (เมตตา) จึงมอบน้ำเต้าให้แก่สุยไ้ ศิษย์เอกแล้วเดินทางไปกับหังเจีย เมื่อมาถึงลำน้ำหลิวซัวฮ้อ จึงร้องเรียกว่า “ซัวหงอเจ้ง ผู้ที่จะเดินทางไปยังไซทิเพื่อไปอาราธนาพระไตรปิฎกมาถึงแล้ว เจ้าจงขึ้นมาเถิด” พลันสิ้นเสียง ปีศาจซัวหงอเจ้งก็ขึ้นมาค้ำับพระถังซัมจั๋ง จากนั้น

เหิงเจียทำการ โคนผมให้ชั่วหงอเจ็ง เป็นการสมาทานศีลบวชเป็นพระสงฆ์ จากนั้นชั่วเจ็งเอาหัวกะโหลก 9 หัวของบรรดาผู้คิดจะไปไซที่แล้วถูกตนจับกิน นำมาร้อยกะโหลกเป็นมาลัยคล้องคอ แล้วนำมาร้อยติดกับหวายล้อมน้ำเต้าที่กวนอิมมอบให้สุยไ้ เออวางไว้ตรงกลาง จากนั้นนิมนต์คณะที่จะไปไซที่ลงขันน้ำเต้าเสมือนหนึ่งเรือข้ามฟาก พระถึงซำจั้งยืนตรงกลาง คือไปยีก่ายยืนซ้าย ชั่วเจ็งยืนข้างขวาส่วนเหิงเจียจูงม้าขาวยืนอยู่ข้างหลัง สุยไ้ศิษย์เอกของพระ โพธิสัตว์กวนอิม เหาะลอยตามคุ้มครองอยู่เบื้องบน คลื่นลมสงบราบเรียบ เรือน้ำเต้าลอยละลี้วถึงฝั่งตรงข้ามอย่างปลอดภัย สุยไ้เก็บลูกน้ำเต้าคืน หัวกะโหลกทั้งเก้าก็หายไป เมื่อข้ามแม่น้ำหลิวชั่วฮ้อแล้วช่างรู้สึกบันเทิงใจดียิ่ง เพราะฝั่งด้านนี้อุดมไปด้วยผลไม้ดอกไม้เป็นที่รื่นรมย์ ศิษย์และอาจารย์มุ่งหน้าสู่ทิศปราจีนอย่างเบาใจ

ไซอิวเป็น 1 ใน 4 วรรณกรรมสำคัญของจีนมีเนื้อหาเกี่ยวกับการเดินทางไปยังชมพูทวีป (อินเดีย) เพื่ออัญเชิญคัมภีร์พระพุทธศาสนาของหลวงจีนชื่อ พระถังซำจั้ง (อ้างอิงจากผู้มีตัวตนจริงในประวัติศาสตร์ มีนามว่าพระเสวียนจั้ง) โดยมีสัตว์ 3 ตัวเป็นเพื่อนร่วมทาง คือ เหิงเจีย (ลิง) คือ ไปยีก่าย (หมู) และชั่วเจ็ง (ปีศาจปลา) ซึ่งระหว่างการเดินทางต้องพบกับการขัดขวางของเหล่าปีศาจมากมาย (อู่เจิงเอิน; 2512)

ตอน “คือไปยีก่าย ชั่วเจ็งและอิทธิฤทธิ์ปีศาจกระดูกขาว” ปีศาจกระดูกขาว กำเนิดจากผีของผู้หญิงที่รักสวรั้งงามในรูปกาย เมื่อตายไปแล้วไม่ยอมไปเกิดด้วยความยึดติดเลยต้องมาเป็นปีศาจคอยดุดพลังหยางของผู้ชาย ต่อมาเมื่อคณะเดินทางของพระถังซำจั้งเดินทางผ่านหุบเขาโครงกระดูกนางจึงวางแผนลอบจับพระถังซำจั้งเพราะได้ยินเสียงเล่าลือมาว่า กินเนื้อพระถังจะทำให้เป็นอมตะและมีตะบะเพิ่มขึ้นเป็นร้อยพันเท่า นางปีศาจแปลงเป็นหญิงสาวนำอาหารมาถวาย หงอคงมีคาทิพย์เห็นว่าหญิงสาวคนนี้เป็นปีศาจปลอมมา จึงเข้าตีจนตายแต่นางปีศาจถอนจิตหนีไปทัน ต่อมาปลอมเป็นหญิงแก่อ้างว่าเป็นแม่ของหญิงสาวคนหนึ่งแต่ก็ยังถูกตี นางปีศาจก็ยังรอดเช่นเดิมปลอมเป็นชายแก่อ้างว่าเป็นสามีของหญิงแก่และเป็นพ่อของหญิงสาวหงอคงก็ยังไม่รู้เท่าทันเช่นเดิมปีศาจนางกระดูกขาวเห็นว่าหงอคงมีปัญญาที่เฉลียวฉลาด จึงใช้อุบายต่าง ๆ นานา หลอกล่อให้พระถังซำจั้งเข้าใจผิด สวดคาถารัดเกล้าจนหงอคงเจ็บปวด และไล่หงอคงออกจากคณะ หงอคงจึงกลับไปยังเมืองที่ตนเคยอยู่ เมื่อแผนการของนางปีศาจกระดูกขาวประสบความสำเร็จ สามารถจับพระถังซำจั้ง

ไปได้ คือ โป๊ยก่ายและซัวเจ๋งจึงต้องบุกเข้าไปช่วย โดยคือ โป๊ยก่ายได้รับความเชื่อเหลือจาก 4 เทวราชทำให้ต่อสู้ชนะนางปีศาจกระดุกขาวได้สำเร็จ

รติกร วัฒนະนุพงษ์ (2553) ได้เขียน “บทความวิจัยเรื่อง พระพุทธศาสนากับวรรณกรรม **ไซอิ๋ว**” งานวิจัยดังกล่าวเป็นการศึกษาบทบาทและลักษณะสำคัญของพระถังซำจั๋งรวมถึงศึกษาหลักธรรมคำสอนของพระพุทธศาสนาที่ปรากฏในวรรณกรรมเรื่องไซอิ๋วโดยตีความเกี่ยวกับการเล่าเรื่องการเดินทางของพระถังซำจั๋ง โดยอ้างอิงประวัติศาสตร์และวรรณกรรมเข้าด้วยกัน กล่าวคือ พระถังซำจั๋งมีตัวตนจริงในประวัติศาสตร์ส่วนเนื้อหาในวรรณกรรมล้วนแต่งเติมขึ้นมาจากจินตนาการของผู้เขียนที่มีเนื้อหาแฝงคติธรรมของพระพุทธศาสนาในเชิงอภินิหารเป็นนัยยะของการเดินทางภายในจิตใจของพุทธศาสนิกชน โดยมีเป้าหมายอยู่ที่พระนิพพาน (สูญญตาหรือความว่างเปล่า) ปีศาจต่างๆเป็นสัญลักษณ์ของกิเลส ตัณหาและอวิชชา ที่คอยรั้งความผู้ปฏิบัติธรรมระหว่างการเดินทางสู่นิพพาน

กี นานายน (2536) กล่าวถึงศีลไว้ว่าศีล (บาลี: สิล) ในความหมายปกติคือข้อปฏิบัติตนขึ้นพื้นฐานในทางพระพุทธศาสนา เพื่อควบคุมความประพฤติทางกายและวาจาให้ตั้งอยู่ในความดีงาม มีความปกติสุข เพื่อให้เป็นกติกายกห้ามที่ใช้แก้ปัญหาค้นพื้นฐาน 5 ปัญหาหลัก ซึ่งทำให้เกิดความสงบสุข และ ไม่มีการเบียดเบียนซึ่งกันและกันในสังคมศีลเป็นคุณธรรมพื้นฐานแรกที่จะทำให้เกิดปัญญา ในที่นี้หมายถึงปัญญาในการรู้แจ้งเห็นจริงในสัจธรรมคำสั่งสอนของพระบรมศาสดา สัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่ใช่ปัญญาในการศึกษาเล่าเรียนหรือปัญญาที่เป็นความฉลาดในความหมายของโลกมนุษย์ ดังคำสอนที่ว่า ศีล สมาธิ ปัญญา เมื่อเริ่มต้นปฏิบัติธรรมสิ่งที่เป็นพื้นฐานอันดับแรกก็คือ การรักษาศีล เพื่อขัดเกลาให้จิตมีความสะอาดผ่องใส เมื่อศีลบริสุทธิ์ การเจริญสมาธิจึงจะเกิดผล หากไม่ขัดเกลาจิตใจให้สะอาดก่อนคือไม่รักษาศีลแล้วไปปฏิบัติสมาธิจิตใจจะหยาบไม่สามารถรวมจิตใจได้ เมื่อรักษาศีลขัดเกลาจิตใจให้มีความสะอาดการเจริญสมาธิภาวนาก็จะสามารถรวมจิตใจได้จนมีความตั้งมั่นพอที่จะพิจารณาปัญญาหรือที่เรียกว่าวิปัสสนาอันเป็นเครื่องรู้แจ้งเห็นจริงในหลักธรรมคำสั่งสอนที่พระพุทธองค์ได้บัญญัติไว้เพื่อขัดเกลาจิตใจกำจัดกิเลสให้หมดไป จึงจะเห็นว่าศีลเป็นพื้นฐานในการปฏิบัติธรรมซึ่งมีความสำคัญมาก

ศีล 8 คือ ข้อปฏิบัติสำหรับฝึกตนหรือพัฒนาตนให้ยิ่งขึ้นไปโดยจะรักษาในบางโอกาสหรือจะยึดมั่นสำหรับชีวิตประจำวันก็ได้ ศีล 8 ที่เป็นที่ตั้ง เป็นบ่อที่เกิดแห่งคุณความดีทั้งหลาย เป็นประธานแห่งธรรมทั้งปวง บุคคลชำระศีลให้บริสุทธิ์แล้ว จะเป็นเหตุให้เว้นจากทุจริตจิตจะร่าเริงแจ่มใส ศีล 8 ประกอบด้วยดังนี้

๑. เว้นจากทำลายชีวิต
๒. เว้นจากถือเอาของที่เขามาได้ให้
๓. เว้นจากประพฤติดิศพรหมจรรย์ คือ เว้นจากร่วมประเวณี
๔. เว้นจากพูดเท็จ
๕. เว้นจากของเมา คือ สุราเมรัยอันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท
๖. เว้นจากบริโภคอาหารในเวลาวิกาล คือ เที่ยงแล้วไป
๗. เว้นจากฟ้อนรำ ขับร้อง บรรเลงดนตรี ดูการเล่นอันเป็นข้าศึกต่อพรหมจรรย์ การตัดทรงดอกไม้ของหอม และเครื่องลูบไล้ซึ่งใช้เป็นเครื่องประดับตกแต่ง
๘. เว้นจากที่นอนอันสูงใหญ่ ทรูหราฟุ่มเฟือย

(<http://www.larnbuddhism.com/grammathan/siil8.html>, 2558)

สมาธิ คือการฝึกฝนทางจิตหลากหลายรูปแบบ ซึ่งเป้าหมายคือ ก่อให้เกิดการตระหนักรู้ตนเอง และจิตสำนึกต่อการทำงาน

(<https://www.gotoknow.org/posts/440803> , 2558)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลบทบาทตัวละครชื่อ “ต๋อโป๊ยกาย”

ต๋อโป๊ยกายถือว่าเป็นตัวละครที่มีหลายลักษณะในตัวเดียวกัน หรือที่เราเรียกกันว่า (Round Character) นั่นคือตัวละครที่มีนิสัย ความคิดเปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์และความเป็นอยู่ ช่วงเวลา ก่อนที่จะร่วมเดินทางไปอัญเชิญพระไตรปิฎกและในระหว่างร่วมเดินทาง ตัวละครตัวนี้มีลักษณะของความเป็นมนุษย์กล่าวคือมีทั้งดีและชั่ว รอคอยแต่ในขณะเดียวกันก็เป็นผู้ที่มีศีลอยู่ในตัวเอง เช่นเดียวกัน ลักษณะดังกล่าวของต๋อโป๊ยกายสะท้อนให้เห็นว่าต่อให้มนุษย์มีความไม่ดีหรือนิสัยไม่ดีอย่างไรก็ตาม ธรรม ศีลที่เรายึดถือกันก็สามารถเป็นเครื่องช่วยขัดเกลาจิตใจและขจัดความไม่ดีเหล่านั้นได้ ทำให้กลับตัวกลับใจเป็นคนดีได้

ต๋อโป๊ยกายมีรูปลักษณะภายนอกที่มีหัวเป็นหมูตัวเป็นคน เนื่องจากต๋อโป๊ยกายเป็นตัวละครที่แสดงถึงความเป็นความมนุษย์ที่ดำรงศีลแม้จะมีผิดพลาดไปบ้าง ส่วนหัวที่เป็นหมูก็เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความเกียจคร้าน มีปากยื่นยาวไว้คอยกินและนินทาให้ร้ายผู้อื่น

แต่เดิมต๋อโป๊ยกายเป็นเทวดาขุณสีที่อยู่บนสวรรค์ หลังจากปราบปีศาจถึงสำเร็จ (หงอคง ตอนเป็นปีศาจถึง) ทำความดีความชอบ เถิกเซียนฮ่องเต้ จึงแต่งตั้งให้เป็นแม่ทัพสวรรค์ ในแม่น้ำทางที่ฮ้อ แต่ได้กระทำผิดศีลจึงถูกสวรรค์ลงโทษ ให้มาจุติในท้องหมู และถูกสาปให้เป็นปีศาจอยู่ในภูเขาถล่มง้าว ถ้าหุนจางต้อง

ต๋อโป๊ยกาย : หรือหงอหนึ่ง อดีตชาติคือจอมพลเทียนผิงที่ไปปราบปีศาจถึงยักษ์จนได้รับปูนบำเหน็จ คุมกองทัพสวรรค์ แต่ไปหลงใหลนางฟ้าฉางเอ๋อ พยายามใช้อิทธิฤทธิ์และของวิเศษเพื่อให้ได้นางฟ้าฉางเอ๋อมาครอง จนทำให้เกิดเรื่องวุ่นวาย ถูกลงโทษให้ไปเกิดเป็นมนุษย์ เผลอญเคราะห์รักพันชาติ ชาติแล้วชาติเล่า จนในที่สุดก็ทนไม่ไหว พยายามหลบหนีจากน้ำชายายเม็งจนตกลงไปเกิดในภพสัตว์เดรัจฉาน กลายเป็นปีศาจหมู(บ้ำกาม) ถูกชาวบ้านรังแก จนได้เจ้าแม่กวนอิมคืนอิทธิฤทธิ์และให้เฝ้ารอผู้มีบุญเดินทางผ่านมาไปชมพูทวีป(อุณฺเณิน: 2512)

การพบพระถังซัมจั๋งเป็นครั้งแรก

แต่เดิมนั้นต๋อโป๊ยกายเป็นเทพอยู่บนสวรรค์แต่ได้ทำความผิดจึงถูกสาปให้กลายเป็นปีศาจลงมาที่โลกมนุษย์ ด้วยนิสัยของปีศาจที่แสดงถึงกิเลสอยากมี อยากได้ อยากเสพสุข ในกามกับหญิงสาวนางหนึ่ง ทำให้คิดวางแผนชั่วร้ายจับผู้หญิงมาข่มขืน และด้วยความมีอิทธิฤทธิ์ของปีศาจตนนี้ ทำให้ไม่มีใครที่จะสามารถปราบปีศาจตนนี้ได้ จนกระทั่งขณะเดินทางของพระถัง

ชมจิ้งจกผ่านมาเห็น พระถังซัมจั๋งจึงให้หังเจียศิษย์เอกของตนเข้าไปช่วยเหลือหญิงสาวนางนั้น และถึงแม้ปีศาจตนนี้จะมีอิทธิฤทธิ์มากน้อยเพียงใด แต่ด้วยความที่เป็นปีศาจที่แสดงถึงความไม่ดีแล้วนั้น ก็ยอมแพ้หังเจียที่มีปัญญาเฉลียวฉลาด เป็นตัวแทนแห่งความดีทั้งปวง ดังคำสุภาษิตที่ว่าธรรมะย่อมชนะอธรรมนั่นเอง จงชนะความร้ายด้วยความดี

วันหนึ่งจวนค่ำแล้ว หังเจียจูงม้า มีพระถังนั่งอยู่บนลูถึงหมู่บ้านเกาเล้าจิง เจ้าของบ้านชื่อเกาทำยงมีลูกสาว ๓ คน คนโตชื่อกล้วยไม้กลิ่นหอม คนกลางชื่อกล้วยไม้หยก คนสุดท้องชื่อกล้วยไม้น้ำเงิน(จู้ยลัน)ทั้งบ้านได้รับความทุกข์โศก เนื่องจากปีศาจหมูตนหนึ่ง มาข่มขืนนางจู้ยลันเอาเป็นภรรยา เกาทำยงบิดาพยายามหาหมอผีดี ๆ มาขับไล่ก็แพ้แก่ปีศาจหมดสิ้น หังเจียจึงได้ขันอาสาจะปราบปีศาจหมู โดยแปลงกายเป็นจู้ยลัน นอนรอเวลาของปีศาจ ฝ่ายปีศาจหมูคือกังเจีย เป็นปีศาจที่มีอิทธิฤทธิ์มาก มั่นมีอาวุธวิเศษคือคราดเก้าซี่ พอตกลงคืบคือหงอเหงงก็ออกจากถ้ำมาเป็นสายลม มุ่งสู่ห้องนอนของนางจู้ยลัน ปลูกปล้ำกันพักหนึ่ง จู้ยลันก็กลับกลายเป็นหังเจีย ผู้รบกันเป็นสามารครันพูดจาโต้ถามกันขึ้น หงอเหงงจึงได้รู้ว่าพระถังคือผู้ที่จะไปอาราธนาพระไตรปิฎกที่ไซทิ จึงได้ยอมค้ำับและนับถือหังเจียว่าเป็นพี่ ขอดติดตามไปไซทิ พระถังตั้งชื่อใหม่ให้ว่า“ต้อโป๊ยก่าย” คณะไปไซทิต่างเปลี่ยนรองเท้าใหม่ แล้วอำลาเกาทำยง ออกเดินทางจากหมู่บ้านเกาเล้าจิง บ่ายหน้าสู่ป่าใหญ่ มุ่งไปยังไซทิ (อุ๋เจิง เอิน : 2512)

บทบาทของต้อโป๊ยก่ายในการช่วยจัดอุปสรรคระหว่างการเดินทางไปชมพูทวีป

ในระหว่างการเดินทางไปอัญเชิญพระไตรปิฎกนั้นคณะเดินทางพระถังซัมจั๋งก็ได้พบกับอุปสรรคนานับประการ ไม่ว่าจะเป็นการเผชิญกับเหล่าปีศาจที่มาพร้อมกลอุบายลวงต่างๆ มีการใช้เล่ห์กลหลอกให้เกิดความแตกแยก ขาดความสามัคคีกัน ปีศาจที่ต้องการกินเนื้อพระถังซัมจั๋งเพื่อต้องการให้ร่างกายของตนเองเป็นอมตะ รวมถึงการหลงเข้าไปในเมืองลี้ลับต่างๆหากมองย้อนกลับวิเคราะห์ถึงการเดินทางไกลเพื่อไปอัญเชิญพระไตรปิฎกของพระถังซัมจั๋ง เปรียบได้ดังการกระทำ ความดี ซึ่งเมื่อใดก็ตามที่เรามีจิตตั้งมั่นที่จะทำความดี ก็มักจะมีอุปสรรคมาให้เห็นอยู่ร่ำไป การที่จะกระทำความสำเร็จต้องอาศัยความมุ่งมั่นในหลายๆด้านประกอบกัน ไม่ว่าจะเป็นการต่อสู้กับกิเลส

ภายใต้จิตใจของตัวเอง การต่อสู้กับสิ่งเร้าภายในรูป รส กลิ่น เสียงรวมถึงวัตถุสิ่งของที่คอยช่วยจาก
วรรณกรรมไซอิ๋วเราจะเห็นได้ว่าอุปสรรคที่เราวิเคราะห์เหล่านี้มักจะมาปรากฏในรูปของปีศาจ
ต่างๆ นั่นเอง

ตัวละครที่มีชื่อว่าคือ โป๊ยก่ายในละครไซอิ๋ว ถือได้ว่าเป็นตัวละครที่มีหลายบุคลิกหลาย
ลักษณะทั้งในด้านศีลธรรม และด้านทิวทัศน์ต่างๆ

ครั้งหนึ่งขบวนเดินทางไปอัญเชิญพระไตรปิฎกของพระถังซัมจั๋งมีความจำเป็นที่
จะต้องเดินทางผ่านเมืองๆหนึ่ง พระราชาที่ปกครองเมืองยินยอมให้คณะเดินทางเดินทางผ่านไปได้อย่างมีข้อ
แลกเปลี่ยนที่ว่า จะต้องให้

คือ โป๊ยก่ายและซัวเจ๋งช่วยกำจัดปีศาจตนหนึ่งซึ่งเป็นราชบุตรเขยของตน ในขณะนั้นหังเจียที่เป็น
ศิษย์เอกถูกพระถังซัมจั๋งลงโทษ เนื่องจากโดนคือโป๊ยก่ายใส่ร้ายป้ายสี แต่อย่างไรก็ตามคือโป๊ยก่าย
และซัวเจ๋งก็ยังมีอาจทันเล่ห์เหลี่ยมของปีศาจอึ้งเพ้าได้อ่องไปได้ จากนั้นอึ้งเพ้าได้อ่องใช้อิทธิฤทธิ์
ฤทธิ์เดชที่มีร้ายเวทย์ให้พระราชาเข้าใจผิดว่าพระถังซัมจั๋งนั้นเป็นเสือตัวหนึ่งที่ปลอมตัวมา ส่วนตัว
ปีศาจอึ้งเพ้าได้อ่องเองเสแสร้งแกล้งทำเป็นทำทีเป็นเข้ามาช่วยเหลือ ทำให้พระราชาซาบซึ่งใน
บุญคุณคิดว่าราชบุตรเขยของตนนั้นเป็นคนดีหาเลวคั่งคิดไม่ จึงจัดงานเลี้ยงอย่างเอิกเกริก ปีศาจอึ้ง
เพ้าได้อ่องเห็นดังนั้นจึงได้ใจดีมีสุราจนเมามาย จากนั้นจากราชบุตรเขยก็กลับกลายร่างเป็นปีศาจ
ดั้งเดิม ม้าขาวเห็นก่อนจึงเข้าสู่รบแต่ก็พ่ายแพ้ไป คือ โป๊ยก่ายเห็นดังนั้นจึงนึกถึงหังเจียศิษย์เอกของ
พระถังซัมจั๋งอีกทั้งยังเป็นศิษย์ผู้พี่ของตน(นึกได้ว่าตัวเองนั้นทำผิด และรู้ว่าหังเจียนั้นมีความสำคัญ
มากเพียงใด) จึงเหาะขึ้นเวหาไปยังถ้ำจู้ยี้เลี่ยมตอง อ้อนวอนขอร้องให้หังเจียช่วย โดยเล่าให้ฟังว่า
พวกตนและพระถังซัมจั๋งพ่ายแพ้ต่อเล่ห์กลและฤทธิ์เดชของปีศาจตนนี้ และตัวพระถังเองอาจจะถูก
จับกินได้

หังเจียได้ฟังความดังนั้นจึงตัดสินใจไปถึงถ้ำของปีศาจอึ้งเพ้าได้อ่อง ได้พบกับลูกชาย ลูกสาว
ของอึ้งเพ้า จึงจับตัวทั้งสองลอยพาไปยังเมืองเซียงโป้ก็๊ก จัดการฟาดลูกชาย ลูกสาวทั้งสองกับพื้นจน
ร่างกายแหลกเหลว แล้วจึงเข้าสู่รบกับปีศาจอึ้งเพ้าได้อ่อง แต่ก็ยังไม่สามารถเอาชนะได้หังเจียจึงตี
ลังกาขึ้นสวรรค์เพื่อไปสืบค้นที่มาของปีศาจตนนี้ จึงพบว่าปีศาจอึ้งเพ้าได้อ่องแต่เดิมนั้นเป็นดาวดวง
หนึ่งที่หลงรักพระราชธิดาองค์ที่สาม ของพระเจ้าเซียงโป้ก็๊ก แปลงกายมาเป็นปีศาจอึ้งเพ้าได้อ่อง
แล้วบันดาลลมพัดให้พระราชธิดาลอยไปสมสู่ในถ้ำ ซึ่งเป็นการผิดกฎสวรรค์ จึงนำความทูลพรหม
ท่ายเสียด่าคุณ ให้ทราบ เมื่อครั้นพรหมท่ายเสียด่าคุณทราบเรื่องจึงเหาะลงมาแล้วจับปีศาจอึ้งเพ้า

ได้อ่องนำไปลงโทษ ให้เป็นพนักงานสุมไฟให้แก่พรหมท่ายเสียงเล่าคุณ เมื่อจัดการปีศาจเรียบร้อย แล้ว ก็ไปรับพระราชธิดากลับเมืองเชียง ไปก็ก แล้วคลายเวทย์มนต์ปีศาจให้เสียเฒ่ากลับกลายเป็น พระถั่งซ่มจั้ง ตามเดิม ศิษย์และอาจารย์ต่างเข้าใจแก่กันแล้วทูลลาพระราชามุงหน้าสู่ไซที่

พระถั่งซ่มจั้งเดินหลงทางเข้าไปในป่าใหญ่จนหันไปเห็นยอดเจดีย์ คิดว่าเป็น อารามวัด จึงตรงเข้าไปโดยไม่รู้ว่าเป็นถ้ำของปีศาจอึ่งเพ้าได้อ่อง คือ โป๊ยก่าย ชั่วเจ้ง ตามหา พระถั่งซ่มจั้ง มาจนถึงถ้ำของปีศาจ เข้าสู้รบกับปีศาจ คือ โป๊ยก่าย ชั่วเจ้ง ได้ทีพาพระถั่งซ่มจั้งหลบหนีออกมาและเดินทาง ไปยังเมืองเชียง ไปก็ก ทูลถวายหนังสือและขอให้พระราชา ประทับตรา แผ่นดินเพื่อขอผ่านเมืองพระราชาได้ขอรับรองว่า ก่อนการเดินทางจากไปขอให้ ช่วยปราบ อึ่งเพ้าได้อ่องเพื่อปลดปล่อยพระราชธิดาออกมา

คือ โป๊ยก่าย ชั่วเจ้งจึงเหาะกลับไปสู้รบกับปีศาจอึ่งเพ้าได้อ่อง คือ โป๊ยก่าย เอา เปรียบให้ชั่วเจ้งล่วงหน้าไปก่อน ส่วนตนแอบ ไปนอนหลับ จนทำให้ชั่วเจ้งเสียทีโดน ปีศาจจับตัวไปขังไว้ (อุ๋ เฉิง เอิน : 2512)

จากเรื่องย่อที่กล่าวมาข้างต้นนั้น สามารถวิเคราะห์ได้ว่าความเลวร้ายและด้านมืดของตัวละครที่เป็นปีศาจนั้น ย่อมไม่มีทางที่จะสามารถต่อสู้กับความดี เมื่อความดีนั้นเป็นความดีที่สมบูรณ์ แบบอย่างที่กล่าวไว้ในตอนต้นว่าคือ โป๊ยก่ายนั้นเป็นตัวละครที่เป็นตัวแทนของศีล แต่ถึงอย่างไรก็ตาม หากการดำรงศีลไร้ซึ่งสมาธิและปัญญาแล้วนั้น ก็มีสามารทำให้การทำความคิดสำเร็จลุล่วงไปได้ ในส่วนของตัวพระราชามุงหน้าผู้ปกครองเมืองก็เปรียบได้ว่าเป็นตัวละครที่มีความเป็นปฤชุน โดยทั่วไป อย่างแท้จริง นั่นคือมนุษย์ทุกคนย่อมอยากที่จะปฏิบัติดี มีธรรมะความดีเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจ ตัวพระราชามองว่าตัวราชบุตรเขยของตนนั้นเป็นคนไม่ดี เป็นปีศาจที่แฝงมาในร่างของมนุษย์จึง ขอรับรองให้คือ โป๊ยก่ายเข้ามาช่วย เปรียบได้ดั่งกับยามที่มนุษย์นั้นรู้สึกว่าคุณเองนั้นเป็นทุกข์ ไม่ว่าจะ เป็นทั้งด้านร่างกายหรือจิตใจก็ตาม ก็หันตัวเองเข้าสู่ธรรมะพึ่งพาศึล สงบจิตสงบใจ แต่หากมองว่า การดำรงรักษาศีลนั้น ไม่มีปัญญาและสมาธิมนุษย์ก็มีอาจดำรงศึลจนประสบความสำเร็จนั่นเอง

นัยยะแห่งศีลที่สะท้อนผ่านบทบาทตัวละครชื่อ “ตื้อ โป๊ยก่าย”

รูปลักษณะของตื้อ โป๊ยก่ายคือมีหัวเป็นหมูมีร่างกายเป็นคน ซึ่งนัยยะแฝงนั้นดังนี้

1. หมู ลักษณะของหมูนั้นเป็นสัตว์ที่ตะกละ เกียจคร้าน หนักไม่เอาเบาไม่สู้

ตัวอย่างจากวรรณกรรม

พระถังซัมจั๋งเดินทางเข้าไปในป่าใหญ่จนหันไปเห็นยอดเจดีย์ คิดว่าเป็นอารามวัด จึงตรงเข้าไปโดยไม่รู้ว่าป่านั้นเป็นถ้ำของปีศาจอึ้งเพ้าได้อ่อง โป๊ยก่าย ชั่วเจ๋ง ตามหาพระถังซัมจั๋ง มาจนถึงถ้ำของปีศาจ เข้าสู้รบกับปีศาจ โป๊ยก่าย ชั่วเจ๋ง ได้ที่พาพระถังซัมจั๋งหลบหนีออกมา และเดินทาง ไปยังเมืองเซียงไป่ก็ก พูลถวายหนังสือและขอให้พระราชอาบรรพตตรา แผ่นดินเพื่อขอผ่านเมื่อพระราชอาได้ขอร้องว่า ก่อนการเดินทางจากไปขอให้ช่วยปราบ อึ้งเพ้าได้อ่อง ด้วยเพื่อปลดปล่อยพระราชธิดาออกมา โป๊ยก่าย ชั่วเจ๋ง จึงเหาะกลับไปสู้รบกับปีศาจอึ้งเพ้าได้อ่อง โป๊ยก่าย เอาเปรียบให้ชั่วเจ๋งล่วงหน้าไปก่อน ส่วนตนแอบไปนอนหลับ จนทำให้ชั่วเจ๋งเสียที่โคนปีศาจจับตัวไปขังไว้ตัวอย่างดังกล่าว แสดงให้เห็นความเกียจคร้านของตื้อ โป๊ยก่ายที่แอบไปนอนหลับ ในขณะที่ผู้อื่นกำลังเดือดร้อน ตัวอย่างจากในวรรณกรรมที่แสดงให้เห็นถึงความเกียจคร้านของตื้อ โป๊ยก่ายคือ รู้ว่าทุกคนกำลังลำบากแต่ยังเห็นแก่ความสบายของตน ให้ชั่วเจ๋งออกมารับแทน ซึ่งหากมีแต่สมาธิ ไม่มีปัญญาและความเป็นสิลนั้นย่อมไม่มีทางที่จะเอาชนะกิเลสทั้งปวงไปได้เป็น แน่แท้

2. คน โดยปกติแล้วนั้นคนหรือมนุษย์ทั่วไปคือสัตว์ประเสริฐที่มีทั้งดีและชั่วรวมอยู่ในตัว การประพฤติตัวของมนุษย์จะเป็นสิเทา นั่นคือไม่ใช่ทำแต่ความดีเสียจนไม่ทำผิด การกระทำสิ่งที่ไม่ดีเหล่านั้นหมายถึงตัวแทนแห่งความเป็นกิเลส ศีลเป็นสิ่งที่มนุษย์บุุชชนยึดถือเพื่อเป็นหลักป้องกันการกระทำสิ่งไม่ดีทั้งปวง หรือที่เราเรียกกันว่าศีล จากเนื้อเรื่องจะเห็นได้ว่าตื้อ โป๊ยก่ายเป็นตัวละครที่เจ้าชู้ ชอบพูดเท็จ ชอบพูดจาประชดประชันและเอาเปรียบตื้อ โป๊ยก่ายจึงเป็นตัวแทนของศีล ตามชื่อของตัวละคร เนื่องจากศีลเป็นศีลที่รักษาได้ยากและต้องมีการจัดเกลาอยู่เสมอ อีกทั้งยังเห็นได้ว่าตื้อ โป๊ยก่ายมักจะประพฤติตนผิดศีลอยู่เป็นเสมอ

การทูลของคือ โป๊ยก่าย

การกระทำผิดที่เห็นเด่นชัดของคือ โป๊ยก่ายมีดังต่อไปนี้

การกระทำผิดที่เกี่ยวข้องกับศีลข้อที่ 3 ซึ่งว่าด้วยการประพฤตินอกใจ

เหิงเจียนำหน้าขบวนเรือขบวน และเดินทางขึ้นเขาสูงขึ้นไปเรื่อยๆ พระถังซัมจั๋งเริ่มหิว จึงบอกให้เหิงเจียนำไปบิณฑบาตหาอาหาร เหิงเจียนำไปให้ โป๊ยก่ายทำหน้าที่นำขบวนเดินล่วงหน้าไปก่อน แล้วตนเองหกดะเมนตีสั่งกาไปทิส อากเนย์โป๊ยก่ายนำขบวนได้พักหนึ่ง ก็พานพบกับหญิงสาวชาวบ้านป่า (ปีศาจแป๊ะ กุศฐ์หิณ) ด้วยนิสัยเดิมในความเจ้าชู้ของ โป๊ยก่าย เมื่อเห็นหญิงสาวเข้าบรรจงส่ง สายตากรูมกริม ยินยอมให้หญิงสาวบ้านป่า ถู้อาหารเข้ามาใกล้พระถังซัมจั๋งเพื่อ ถวายอาหาร (อุ๋ เฉิง เอิน : 2512)

ตัวอย่างดังกล่าวสะท้อนความมักมากในกามารมณ์ของคือ โป๊ยก่าย ซึ่งเป็นการเปิดโอกาส ให้ปีศาจแป๊ะ กุศฐ์หิณเข้ามาใกล้พระถังซัมจั๋งเพื่อสนองความต้องการของตนเอง เนื่องจากตัวคือ โป๊ยก่ายเองรู้ว่าตนเองไม่ได้มีรูปร่างหน้าตาที่ดูดีและสุขุมเฉกเช่นพระถังซัมจั๋ง อีกทั้งไม่ได้เป็นที่ ต้องตาต้องใจของหญิงสาวแต่การกระทำของคือ โป๊ยก่ายนั้นนอกจากจะเข้าข่ายการทูลแล้ว ยัง ก่อให้เกิดอุปสรรคต่างๆตามมา หากว่าหญิงสาวคนดังกล่าวได้เข้ามาโดนตัวพระถังซัมจั๋งแล้วนั้น เท่ากับว่าพระถังซัมจั๋งไม่สามารถรักษาศีลของพระสงฆ์ได้ ซึ่งจะทำให้เห็นว่าคือ โป๊ยก่ายเห็นแก่ ความสุขของตนเองมากกว่าผู้อื่น ทั้งยังขาดการคิดไตร่ตรองว่าการกระทำของตนส่งผลให้ผู้อื่น เดือดร้อนอีกด้วย

การกระทำผิดที่เกี่ยวข้องกับศีลข้อที่ 4 ซึ่งว่าด้วยการพูดเท็จ

(1) ในขณะที่โป๊ยก่ายกำลังหลงใหล ในความงามของหญิงสาว บ้านป่า ปีศาจได้โอกาสจึงจะจับพระถังซัมจั๋งอยู่นั้น เหิงเจียนำมาพอดี มองเห็น รู้ได้ทันทีว่าเป็นปีศาจแปลงกายมา ชักตะบองตรงเข้าตีปีศาจในร่างหญิงสาว ปีศาจรีบหนีออกจากร่าง ถึงขนาดร่างกายให้เห็นว่าหญิงสาวถูกตีตาย แล้วซำยังเสกให้อาหารกลายเป็นหนอน และใส่เคียน โป๊ยก่าย มีความหลงใหลในตัวหญิงสาว และตะกละในอาหาร โกรธแค้น เหิงเจียนำพระถังซัมจั๋งว่า เหิงเจียนำอาหารกลับมาซ้ำ แสร้งเป่ามนต์ให้

อาหารของหญิงสาวกลายเป็นหนอนไส้เดือนแล้วยังโหดร้ายฆ่าทายาทอีกด้วย พระถังซัมจั๋งหลงเชื่อ จึงร้ายกาจบีบบังคับ หังเจียเจี๊ยะปวศเป็นยิ่งนัก ร้องขอความกรุณาพระถังซัมจั๋ง ขอสัญญาว่าจะไม่โหดเหี้ยมอีก (อุ๋ เฉิง เอิน : 2512)

(2) เมื่อหงอคงถูกพระถังซัมจั๋งลงโทษและไล่กลับไป ปีศาจกระดูกขาวได้จับตัวพระถังฯ ไป เป็นเหตุให้ตือ โป๊ยก่ายและซัวเจ๋งเข้าไปช่วยพระถังซัมจั๋งออกมา แต่ด้วยนิสัยที่โอ้อวดและความเห็นแก่ตัวของตือ โป๊ยก่ายเองเป็นบ่อเกิดแห่งความพ่ายแพ้ ตือ โป๊ยก่ายให้ซัวเจ๋งออกมารับสู้แทนตนเองและตัวเองก็หลบหนีไปเนื่องจากมีอาจด้านทานแรงอิทธิฤทธิ์ของปีศาจกระดูกขาว แต่ในท้ายที่สุดระหว่างทางที่หลบหนีไปเวลา 4 เทวราชรับรู้เหตุการณ์จึงเข้าสิงร่างของตือ โป๊ยก่ายและต่อสู้จนได้รับชัยชนะในที่สุด แต่กระนั้นเองตือ โป๊ยก่ายก็ยังโอ้อวดอีกว่าชัยชนะที่ได้มาในครั้งนี้มาจากฝีมือของตน (อุ๋ เฉิง เอิน : 2512)

จากตัวอย่างการทูลข้อที่ 4 ที่ว่าด้วยการพูดเท็จของตือ โป๊ยก่ายนั้น สามารถวิเคราะห์ได้ ดังนี้คือจากแต่เดิมที่ตือ โป๊ยก่ายมีความหลงใหลในหญิงสาวคนหนึ่ง โดยปีศาจตัวนี้เป็นตัวแทนแห่งกามารมณ์ ตือ โป๊ยก่ายเป็นตัวละครที่มักมากในกามารมณ์ ลุ่มหลงในรสกิเลส ทำให้มองข้ามความไม่ดีทั้งปวงของหญิงสาวผู้นี้ กล่าวคือศีลที่โดนกิเลสครอบงำเมื่อขาดปัญญาและสมาธิเสียแล้ว เมื่อหังเจียกลับมาถึง พิจารณาและไตร่ตรองจนรู้แจ้งว่าหญิงสาวตนนี้เป็นปีศาจปลอมตัวมา ดังนั้นหังเจียจึงมีความจำเป็นที่ต้องกำจัดปีศาจตัวนี้เมื่อตือ โป๊ยก่ายเห็นก็รู้สึกโกรธที่หังเจียเป็นสาเหตุที่ทำให้หญิงสาวตนนี้ตาย จึงสร้างเรื่องกล่าวหาหังเจียด้วยอารมณ์เพียงชั่ววูบ พุดจาใส่ความเกินความจริง ทำให้หังเจียถูกพระถังซัมจั๋งลงโทษ จากการทูลของตือ โป๊ยก่ายดังกล่าวไม่เพียงแต่ทำให้ตนเองเดือดร้อนแล้วนั้น ยังถือได้ว่าเป็นการเห็นแก่ตัวและทำร้ายผู้อื่นทั้งทางตรงและทางอ้อม อีกด้วย

แต่ถ้าหากลองมองย้อนไปในอีกนัยยะหนึ่งสาเหตุที่ตือ โป๊ยก่ายทูลข้อนี้ขึ้นนั้น อันเนื่องมาจากตือ โป๊ยก่ายกลัวว่าหากบอกพระถังซัมจั๋งถึงความจริงของหญิงสาวที่เป็นปีศาจปลอมตัวมา ตนเองอาจจะถูกลงโทษได้จึงโยนความผิดของตนเองให้กับหังเจีย ดังคำพูดที่ว่า “การโกหกที่สร้างสรรค์ดีกว่าความจริงที่เจ็บปวด” การที่เราเลือกที่จะโกหกนั้นมันมาจากความคิดที่ว่า หากว่าเรา

พูดความจริงแล้วจะทำให้โดนลงโทษ อับอายหรือเสื่อมเสียชื่อเสียงนั้น ขอมอบอยู่กับเรื่องไม่จริงที่เป็นปัจจุบันเสียดีกว่า

การกระทำผิดที่เกี่ยวกับศีลข้อที่ 1 ซึ่งว่าด้วยการทำร้าย ทำลายผู้อื่น

เมื่อเดินมาครู่หนึ่ง ปีสางแป๊ะกุฐ์หยิน แปลงกายเป็นหญิงเฒ่า มารดาของหญิงสาวที่ถูกหึงเจียตีตาย แสร้งเป็นเดิน ร้องให้ตามหาลูกสาวเดินสวนมา หึงเจียรู้ได้ทันทีว่าเป็นปีสาง ตรงรี่เข้าไปตีโครมไปที่ร่างหญิงเฒ่า ปีสางถอดร่างหนีได้ทันทั้งไว้ซากหญิงแก่นอนจมกองเลือด โป๊ยก่ายยุง ซ้ำเติมว่าหึงเจียจิตใจเหี้ยมโหดเช่นนี้จะไปไซ้ที่ได้อย่างไร พระถึงซัมจั้งให้เดือดดาลเป็นยิ่งนัก ร่ายคาถาบิบบมับ หึงเจียล้มกลิ้งไปกลิ้งมาน่าเวทนา และร้องว่าจะไม่ทำอีกแล้ว

ศิษย์ กับอาจารย์เดินทางต่อไม่นาน พบปีสางแป๊ะกุฐ์หยิน แปลงร่างเป็นตาเฒ่าพ่อของหญิงสาว เดินภาวนาพุทธคุณ เดินสวนมาแสร้งถามว่าเห็นภรรยา และลูกสาวของตนหรือไม่ หึงเจียแกล้งทำเป็นไม่รู้ว่าเป็นปีสาง เมื่อเห็นปีสางเปลือย ก็หวาดด้วยตะบองโครมใหญ่ปีสางถอดร่างไม่ทันขาดใจตายอยู่ตรงนั้น เหลือเป็น ซากกองกระดูกขาวกร่อนๆ หึงเจียชี้ให้ดูว่านี่ไงเล่าเจ้าปีสาง โป๊ยก่ายยุงพระถึงซัมจั้งอีกว่า หึงเจียนี้ดูร้ายยิ่งนัก ฆ่าได้แม้กระทั่งผู้ศรัทธาในพระพุทธศาสนา พระถึงซัมจั้ง โกรธจัด ร่ายคาถาบิบบมับแล้วขับไล่ไม่ให้ร่วมทางไปไซ้ที่ (อุ๋ เฉิง เอิน : 2512)

จากการทูลดั่งกล่าวของตือ โป๊ยก่ายที่มีลักษณะนี้มักจะปรากฏให้เห็นบ่อยครั้งในวรรณกรรมเรื่องนี้ สาเหตุจากที่ตนเองโดนศิษย์ที่ดูบ้าง หึงเจียได้กระทำการที่ทำให้ตือ โป๊ยก่ายไม่พอใจบ้าง ซึ่งการทำร้ายหรือทำลายจิตใจผู้อื่นนั้น มักจะเกิดจากเจตนาของผู้กระทำเสียเป็นส่วนใหญ่ การทำร้าย ทำลายผู้อื่นอาจจะไม่เพียงแต่เป็นการกระทำ แต่อาจจะเป็นพูดที่พูดทำลายน้ำใจ น้ำใจผู้อื่น ว่าร้ายต่อเสียดให้ผู้อื่น ได้รับความเดือดร้อน

การกระทำผิดที่เกี่ยวกับศีลข้อที่ 6 ซึ่งว่าด้วยการบริโภคอาหารในยามวิกาล

คือ โป๊ยก่ายมักจะบริโภคสิ่งต่างๆจนขาดการไตร่ตรอง บริโภคจนมากเกินไป มากจนเกินความจำเป็น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อาหาร รวมถึงการบริโภคสิ่งต่างๆ โดยไม่คำนึงสนใจ หรือเห็นใจคนอื่น มักจะเห็นแก่ความสบายของตนเป็นที่ตั้ง

เหิงเจียให้น้อยใจ หกคะเมนตีลังกาครั้งเดียวถึงถ้ำจู้ยี้เลี่ยมต้องสำนักเดิมของตน แล้วส่องสุมสมุนลึงประพุดิเป็นอันธพาล ไม่คิดสนใจ ที่จะเดินทางไปไซที่อีกต่อไป ยกรงขึ้นหน้าถ้ำประกาศศกดา อาละวาดไปทั่วตามแต่ อารมณ์จะพาไปฝ่ายพระถึงซัมจั้งซึ่งนำหน้าโดยโป๊ยก่าย สั่งให้โป๊ยก่ายไปบิณฑบาตร แต่โป๊ยก่ายไปได้สักพักก็แอบนอนหลับและกินของอย่างตะกละ มุมมามอยู่บ่อยครั้ง ชั่วเจ็งจึงต้องทึ่งพระถึงซัมจั้ง ไว้เพียงลำพังเพื่อออกตามตัวโป๊ยก่าย

พระถึงซัมจั้งเฝ้ารออยู่นานให้รำคาญ จึงออกเดินเล่นจนหลงทางเข้าป่าใหญ่ไปเรื่อยๆ ชมซานไปซ้ายไปขวาจนแลไปเห็นยอดเจดีย์ ดีใจยิ่งนัก คิดว่าเป็นอารามวัด รีบเดินตรงเข้าไปอาราม โดยหารู้ไม่ว่าเป็นถ้ำของปีศาจอึ้งเพ้าได้อ่อง ที่กำลังหลับอยู่ พลันปีศาจลี้มตาขึ้น ก็สามารถไล่จับพระถึงซัมจั้งไว้ได้ (อุ๋ เจิง เอิน : 2512)

จากตัวอย่างดังกล่าวสามารถวิเคราะห์ได้ดังนี้คือ หากมองจากตัวละครของคือ โป๊ยก่ายเอง นั้น คือ โป๊ยก่ายเป็นตัวละครที่มีสองบุคลิคนั้นคือคนและหมู แต่มีนิสัยของตัวละครคือ ศีล ซึ่งโดยทั่วไปแล้วนั้น หมูถือได้ว่าเป็นสัตว์ที่กินตะกละ มุมมาม สกปรก เกียจคร้าน สิ่งที่เป็นสัญญาณที่แสดงถึงการทุจริตข้อนี้ของคือ โป๊ยก่ายคือ คือ โป๊ยก่ายเป็นตัวละครที่รักษาศีล 8 อย่างเห็นได้ชัดตามโครงเรื่องที่ผู้เขียนได้วางไว้ ดังนั้นการรักษาศีล 8 ที่สมบูรณ์คือไม่ควรบริโภคอาหารในยามวิกาล ด้วยลักษณะของคือ โป๊ยก่ายนั้นจะเห็นว่าคือ โป๊ยก่ายมักจะทุจริตข้อนี้อย่างสม่ำเสมอ

ผลการวิเคราะห์บทบาทตัวละครที่ชื่อ “ชั่วเจ็ง”

ชั่วเจ็งเป็นตัวละครเอกที่มีความสำคัญเช่นเดียวกับเหิงเจีย คือ โป๊ยก่ายและพระถึงซัมจั้ง การเดินทางไปอัญเชิญพระไตรปิฎกที่ภูเขาไซที่จะไม่ประสบความสำเร็จหากไม่มีตัวละครตัวนี้ ชั่วเจ็งถือได้ว่าเป็นตัวละครตัวสำคัญอีกตัวหนึ่งที่ปรากฏในลำดับสุดท้ายก่อนเริ่มต้นการเดินทาง จึง

ถือได้ว่าเป็นน้องเล็กสุด ช่วเจ้งเป็นตัวละครที่แสดงนัยยะทางด้านสมาธิ เป็นลักษณะตัวแทนในยามที่อยู่ในสภาวะจิตที่สงบบริสุทธิ์และสมคูลไม่มีดีไม่มีชั่ว

หากมองตัวละครช่วเจ้งสะท้อนผ่านวรรณกรรมไปช่อเราจะเห็นได้ว่าแม้ไม่ได้มีบทบาทในการตัดสินใจมากนักในการกระทำการใดๆก็ตาม แต่มักจะมีบทบาทสำคัญและมักจะปรากฏตัวพร้อมกับต้อโป๊ยก่ายอยู่เสมอ ตัวละครตัวนี้แสดงนัยยะของสมาธิ เป็นตัวละครที่มีความมุ่งมั่น มีจิตที่แน่วแน่ที่จะร่วมเดินทางไปอัญเชิญพระไตรปิฎกที่ชมพูทวีปกับพระถังซัมจั๋ง

ช่วเจ้งอ่านตามภาษาจีนแปลว่าภูเขาทะเลทราย ที่ต้องหนักแน่น สงบจึงเปรียบได้กับสมาธิ หากมองในแต่ละช่วงของวรรณกรรมจะเห็นได้ว่าช่วเจ้งมักจะคอยช่วยคุ้มกันพระถังซัมจั๋งอยู่เสมอ ในเวลาที่ต้องเผชิญหน้ากับปีศาจหรือแม่กระตังตอนที่ต้อโป๊ยก่ายหลงระเรีงไปกับราคะ โดยลุ่มหลงนางปีศาจที่ปลอมตัวมา อีกทั้งมักจะคอยตักเตือนต้อโป๊ยก่ายอยู่เสมอ ในหลายๆตอนจากในวรรณกรรมช่วเจ้งมักจะถูกกดขี่จากต้อโป๊ยก่ายเสมอ มักจะถูกต้อโป๊ยก่ายสั่ง โดยที่ต้อโป๊ยก่ายยึดถือว่าตนมาก่อนตนเป็นพื้นนั่นเอง อย่างไรก็ตามในวรรณกรรมเรามักจะเห็นว่าตัวช่วเจ้งกับต้อโป๊ยก่ายปรากฏตัวคู่กันเนื่องจากต้อโป๊ยก่ายเป็นตัวแทนศีล ตัวแทนของราคะ ความเกียจคร้านในตัวละครเดียวกัน ช่วเจ้งเปรียบเหมือนความขยันอดทนและซื่อสัตย์ในหลายๆครั้งเราจะเห็นว่าช่วเจ้งถึงแม้จะเคารพต้อโป๊ยก่ายมากเพียงใด ก็มักจะคอยเตือนสติต้อโป๊ยก่ายอยู่เสมอ เปรียบเสมือนสมาธิไม่ว่าเราจะทำอะไรก็ตามสติและสมาธิถือได้ว่าเป็นสิ่งสำคัญในการดำรงชีวิต หากเรามีสมาธิเราก็จะเกิดสติ มีความคิดที่รอบคอบมากขึ้นและเมื่อเรามีสติพร้อมที่จะไตร่ตรองก็ทำให้โอกาสที่จะทำผิดพลาดมีน้อยลง

การพบพระถังซัมจั๋งเป็นครั้งแรก

เดิมเป็นเทวดาบนสวรรค์ แต่ทำความผิดจึงถูกสาปให้ทรมาณทุกวัน โดยให้มีด 7 ด้ามตามแทงหัวใจ อยู่มาวันหนึ่งคิดการใหญ่จึงหนีดำลงไปใต้บาดาล และกลายเป็นพรายน้ำชอบจับผู้คนกินเป็นอาหาร ต่อมาได้พบพระถังซัมจั๋ง ได้รับฟังพระธรรมเทศนาจึงกลับตัวเป็นคนดี ออกติดตามไปอัญเชิญพระไตรปิฎกด้วย โดยมากจะรับหน้าที่แบกสัมภาระ มีอาวุธคือ พลับพระธรรม

ขึ้นฤดูวสันต์เวลาจวนค่ำ อาจารย์และศิษย์ทั้งสองบรรลุถึงฝั่งแม่น้ำ หลิวชว้อ ซึ่งเห็น ฝั่งตรงข้ามไกลสุดสายตาของพระถังซัมจั๋ง และต้อโป๊ยก่าย แต่ไม่เกินทัศนวิสัยของหึ่งเจีย ขณะที่กำลังริรอว่าจะข้ามแม่น้ำอย่างไร ปีศาจมังกร (ช่วเจ้ง) ก็โผล่พรวคขึ้นมาจะจับพระถังซัมจั๋ง กินเป็นอาหารหึ่งเจีย และ โป๊ยก่าย

เจ้ารูปปีศาจตกใจ กระโดดลงน้ำ โป๊ยก่ายตามลงไปรบแล้วล่องขึ้นมาบนบก ยังไม่ทันขึ้นมาเหนือน้ำ ห้างเจียใจร้อนกระโดดเข้าตีด้วยกระบอง ปีศาจจึงกลับมุดลงไป กบดานอยู่ใต้น้ำ ห้างเจียจนปัญญา คิดว่าหากไม่สามารถปราบปีศาจตนนี้ได้คงไม่สามารถข้ามแม่น้ำหลิวชว้อได้

ห้างเจียจึงตีลังกาไปถึงสำนักเขาน้ำใส เล่าความให้พระโพธิสัตว์กวนอิม ฟัง กวนอิมโพธิสัตว์จึงมอบน้ำเต้าให้แก่ซูยไ้ (ศิษย์เอก) แล้วเดินทางไปกับห้างเจีย เมื่อมาถึงลำน้ำหลิวชว้อ จึงร้องเรียกว่า “ชวหองเจ้ง ผู้ที่จะเดินทางไปยังไซทิ เพื่อไปอาราธนาพระไตรปิฎกมาถึงแล้ว เจ้าจงขึ้นมาเถิด” พลันสิ้นเสียง ปีศาจชวหองเจ้งก็ขึ้นมาคำนับพระถึงสามจั้ง แล้วห้างเจียทำการ โทณผมให้ชวหองเจ้ง เป็นการสมทานศีลบวชเป็นพระสงฆ์จากนั้น ชวหองเจ้งเอาห้วกะโหลก ๕ หัว ของบรรดาผู้คิดจะไปไซทิแล้วถูกตนจับกิน นำมาร้อยกะโหลก เป็นมัลลยคล้องคอ แล้วนำมาร้อยติดกับห้วยล้อมน้ำเต้าที่กวนอิมมอบให้ซูยไ้เอาวางไว้ตรงกลาง จากนั้นนิมนต์คณะที่จะไป ไซทิลงจี่น้ำเต้าเสมือนหนึ่งเรือข้ามฟาก (อุ๋ เิง เอิน : 2512)

จากเนื้อเรื่องวรรณกรรมนั้นจะเห็นว่าปีศาจมังกรจะกินพระถึงสามจั้งและห้างเจียเป็นอาหาร ด้วยความเป็นกิเลสและความไม่ดีทั้งปวง แต่เมื่อถูกห้างเจียปราบจนหยั่งรู้ว่านี่คือคณะเดินทางที่จะไปอัญเชิญพระไตรปิฎกที่ชมพูทวีปก็เกิดความเลื่อมใสศรัทธาและขอเดินทางไปด้วย

บทบาทของชวเจ้งในการช่วยขจัดอุปสรรคในระหว่างเดินทางไปชมพูทวีป

อย่างที่กล่าวไว้ข้างต้นคือชวเจ้งถือได้ว่าเป็นตัวละครที่มีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าตัวละครอื่นในวรรณกรรม รวมถึงยังมีบทบาทความเป็นตัวละครเอกเจกเช่นเดียวกัน แต่อย่างไรก็ตามชวเจ้งยังรู้สึกว่ามันเป็นน้องเล็กสุดควรจะให้เชื่อฟังคำสั่งสอนของพระถึงสามจั้งรวมถึงคำสั่งของศิษย์พี่ของตน

ในหลายๆครั้งที่ห้างเจียต้องไปปราบมาร และฝากพระถึงสามจั้งให้คือโป๊ยก่ายและชวเจ้งดูแล แต่ทั้งนี้คือโป๊ยก่ายก็มักจะแอบไปนอนหลับ หรือแอบไปจับปีศาจที่ปลอมตัวเป็นหญิงสาวอยู่บ่อยครั้ง ทำให้หน้าที่ในการดูแลพระถึงสามจั้งจากภยันตรายตกเป็นของชวเจ้ง

“คือ โป๊ยก่ายวานให้ชั่วเจ้งคอยเฝ้าดูพระถึงชำจั้ง ส่วนตนนั้นจะไปเดินดูตลาดเอาแต่ก็แอบไปดูหญิงสาวที่ทำน้ำ ชั่วเจ้งเห็นว่าคือ โป๊ยก่ายเป็นศิษย์ที่ของคนก็เชื่อฟัง และทำตามคำสั่ง ไม่ว่าแห่งเจียจะไปปราบมารหรือคือ โป๊ยก่ายแอบไปเที่ยว ชั่วเจ้งก็มักจะคอยอยู่ปรนนิบัติพระถึงชำจั้งอยู่เสมอ ” (อุ๋ เจิง เอ็น : 2512)

เนื่องจากพระถึงชำจั้งเป็นคนดีมาก มักไม่เท่าทันเล่ห์เหลี่ยมของปีศาจที่มักแปลงกายเป็นคนดีให้พระถึงหลงกล ชั่วเจ้งก็มักจะพิจารณาว่าสิ่งที่เห็นใช้สิ่งที่เป็นหรือไม่ ชั่วเจ้งเป็นตัวแทนแห่งสมาธิ สมาธิซึ่งมักต้องมากู้กับคิดเพื่อเป็นช่วยตัวยับยั้งกิเลส เมื่อใดก็ตามที่ศีลขาดสมาธิยอมพ่ายแพ้ให้กับกิเลส

นัยยะแห่งสมาธิที่สะท้อนผ่านบทบาทตัวละครชื่อ “ชั่วเจ้ง”

ชั่วเจ้งเป็นตัวละครหลักที่สำคัญเฉกเช่นเดียวกับพระถึงชำจั้ง แห่งเจียและคือ โป๊ยก่ายแม้ว่าจะมีบทบาทน้อยกว่าก็ตาม เป็นตัวละครที่มาสุดท้ายแต่ก็มีความสำคัญไม่น้อย เป็นตัวแทนของความสมาธิกล่าวคือ ชั่วเจ้งจะมีลักษณะของตัวละครที่มีความหนักแน่น เชื่อถือและเชื่อฟังคำสั่งของอาจารย์และรุ่นพี่ก็คือพระถึงชำจั้ง แห่งเจียและคือ โป๊ยก่ายนั่นเอง จากในเนื้อเรื่องของวรรณกรรมไปไซ้อ้วจะเห็นการปรากฏตัวคู่กันระหว่างคือ โป๊ยก่ายและชั่วเจ้งเสมอ ซึ่งแสดงนัยยะว่าในการพยายามละกิเลสจะต้องมีสมาธิชนิดนี้ควบคู่เสมอ

ชั่วเจ้งยังตัวละครที่คอยคุ้มกัน พระถึงชำจั้งซึ่งเป็นบุคคลที่มีความเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา และผู้ที่มีความมุ่งมั่นที่จะไปไซ้ทึ ในยามที่แห่งเจียไปสู้รบกับปีศาจหรือแม้กระทั่งตอนที่คือ โป๊ยก่ายออกนอกกลุ่มนอกลทาง ชั่วเจ้งก็ยังคงทำหน้าที่คุ้มกันพระถึงชำจั้งอย่างเต็มกำลังความสามารถ จากลักษณะดังกล่าวสามารถวิเคราะห์ได้ว่า สมาธิจะคอยประคับประคองขันติและศรัทธาและคอยกำกับคิดเพื่อให้จิตแน่วแน่มั่นคงในการเดินทางไปสู่พุทธธรรมตามเป้าหมาย

ยกตัวอย่างจากวรรณกรรม

“ ปีสางแมงมุมปลอมตัวมาเป็นหิ้งเจีย โคนทำร้าย ตือโป๊ยก่ายเห็นก็จะรีบเข้าไปช่วยแต่ชั่วเจิ้งกลับเตือนสติและบอกว่าให้คิดดูให้ดีก่อนว่านี่เป็นภาพลวงตาหาใช่ความจริงไม่ ” (อุ๋เจิง เอ็น : 2512)

วันหนึ่งหิ้งเจียตามไปช่วยพระถังซัมจั๋ง และกำชับว่าให้ตือโป๊ยก่ายและชั่วเจิ้งอยู่ในวงกลมที่หิ้งเจียรำยมนต์ไว้ ปีสางตะขาบปลอมตัวเป็นหิ้งเจียที่ โคนทำร้ายเข้ามา ตือโป๊ยก่ายเห็นดังนั้นคิดว่า เป็นศิษย์พี่ของตนจึงผลิผลามคิดจะออกไปช่วย แต่ชั่วเจิ้งก็เตือนสติให้เพียรคิดให้ดีว่านี่คือเรื่องจริงหรืออุบายลวงหลอกจากเหล่าปีศาจกันแน่ สุดท้ายปีศาจตะขาบก็สามารถล่อลวงตือโป๊ยก่ายให้หลงเชื่อได้

จากตัวอย่างที่กล่าวไว้วิเคราะห์ได้ว่าชั่วเจิ้งเป็นตัวละครที่แสดงถึงสมาธิที่แน่วแน่และมีความมุ่งมั่น คอยเป็นสติยับยั้งชั่งใจให้กับตือโป๊ยก่ายในเวลาลำบากนั่นเอง หากคิดที่ปราศจากสติหรือสมาธิก็มักจะออกนอกกลุ่มหรือตัดสินใจอะไรผิดพลาดไปได้

สรุปและอภิปรายผลข้อมูล

จากการศึกษาพบว่า ไช้อ้วเป็นวรรณกรรมที่มีชื่อของเสียงของจีน จากเนื้อหาในวรรณกรรม ไช้อ้วไม่ได้เป็นเพียงแค่การเดินทางทางกายนอกของพระถังซัมจั๋งเพื่อไปชมพูทวีป แต่เป็นนัยยะของการเดินทางภายในจิตใจ ตัวละครแต่ละตัวที่มีความเป็นเอกลักษณ์ มีลักษณะนิสัยและนัยยะที่จะสื่อเฉพาะตัว ภาพรวมของวรรณกรรมจากการเดินทางไปชมพูทวีปของพระถังซัมจั๋งคือการเดินทางเพื่อกระทำความดี เป้าหมายคือนิพพาน ลูกศิษย์ทั้งสามคือเป็นตัวแทนแห่งศีล สมาธิ และปัญญา ปีสางต่างๆที่เจอนั้นเป็นสัญลักษณ์ของกิเลส ตัณหา อวิชชาที่คอยรั้งความผู้ปฏิบัติธรรมระหว่างการเดินทาง

ตัวละครแต่ละตัวเป็นสัญลักษณ์ของหลักธรรมสำคัญ ตามแต่บทบาทที่ต่างกันไป บทความวิจัยฉบับนี้ได้นำตัวละครที่ชื่อว่า ตือ โป๊ยก่ายและชว้เจ้งมาวิเคราะห์ตามนัยยะและบทบาทของตัวละครไว้ดังนี้คือ แต่เดิมนั้นลูกศิษย์ทั้งสามของพระถังซัมจั๋งเป็นสัญลักษณ์ของกิเลส มัวเมากับความผิดทั้งปวง แต่ต่อมาหลังจากที่พบกับคณะเดินทางของพระถังซัมจั๋งนั้น ด้วยเหตุแห่งความดีทำให้ลูกศิษย์ทั้งสามกลับตัวกลับใจ

ตือ โป๊ยก่าย เป็นตัวละครที่มีหัวเป็นหมูตะกอละ มักมากในกาม แต่ร่างกายเป็นคน นัยยะทางด้านนิสัยคือความเป็นศีล ไม่มีความดีและความเลวที่สมบูรณ์แบบ มักจะมีความอยากได้ มีความเป็นกิเลสอยู่บ้าง แต่พฤติกรรมของตัวละครทำให้เห็นพัฒนาการจากที่เคยเป็นกิเลส ความไม่ดีทั้งปวงก็ปรับเปลี่ยนเป็นความดีขึ้นเรื่อยๆเมื่อถึงชมพูทวีป มีการเสียสละ เอื้อเฟื้อเกื้อกูลกันในทางที่ชอบ

ชว้เจ้ง แต่เดิมเป็นปีศาจปลาที่คู่มินง งโง่ ชว้เจ้งอ่านตามภาษาจีน แปลว่า ภูเขาทรายที่ต้องหนักแน่น สงบนิ่ง ไร่ลมจึงเปรียบเทียบกับได้ว่าเป็นนัยยะของสมาธิ ตัวละครที่ชื่อชว้เจ้งเป็นตัวละครที่มักจะปรากฏตัวคู่กับตือ โป๊ยก่ายอยู่เสมอ เนื่องจากว่าศีลจะมีโอกาสสมบูรณ์ได้หากปราศจากสมาธิ และสมาธิเองก็ต้องมีศีลมากำกับไว้เช่นเดียวกัน ในตอนท้ายของเรื่องนั้นชว้เจ้งจากแต่เดิมที่คู่มินงก็เริ่มฉลาดขึ้น ตื่นตัวทันเหตุการณ์ มักจะมาคู่สถานการณ์ได้ในตอนท้าย หากทุกคนหมดหนทาง

บรรณานุกรม

กี นานายน. **ศีลเป็นพื้นฐานของการปฏิบัติ**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แสงสุทธิการพิมพ์. (พิมพ์เป็นที่ระลึกในวาระครบรอบ 15 ปี แห่งการละสังขารของท่าน ก. เขาสวนหลวง) , 2536.

เขมานันทะ [นามแฝง]. **เดินทางไกลกับไสอิ๋ว***. กรุงเทพฯ: กองทุนมูลนิธิธรรมเพื่อการศึกษาและปฏิบัติธรรม, 2532.

ชาญ วงศ์สัตยนนท์. **ไสอิ๋ว* การเดินทางสู่พุทธภาวะ**. นนทบุรี : มติชนปากเกร็ด, 2550.

พระมหาแสวง โชติปาโล. **ศีล สมาธิ ปัญญา : แนวคิดและความสัมพันธ์**. เข้าถึงเมื่อ 14 พฤศจิกายน 2557. เข้าถึงได้จาก <http://www.abhidhamonline.org/thesis/visudhi/vis2.htm>

ภัทรา แสงคุณ. **สมาธิ**. เข้าถึงเมื่อ 29 เมษายน 2558.

เข้าถึงได้จาก <http://www.abhidhamonline.org/thesis/visudhi/vis2.htm>

รติกร วัฒนะนุพงษ์. **พระพุทธศาสนากับวรรณกรรมเรื่องไสอิ๋ว***.สารนิพนธ์อักษรศาสตรบัณฑิต สาขาเอเชียศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2553.

อุ้งเชิงเอน. **ไสอิ๋ว***. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สร้างสรรค์บุ๊คส์, 2552.